

— Ἀλλ' ὅμως, εἶπεν, ἐν τὸν ἀγαπᾶτε, Ἰωάννα, σώσατέ τον· εἰς τὴν ζωὴν ἐκάστου ὑπάρχουσιν ὑποχρεώσεις ἀδυσώπητοι, καὶ ὅσον ἀξία καὶ ἂν ᾔσθε τῆς ἀγάπης τοῦ υἱοῦ μου, πιστεύσατέ με, ἡ εὐτυχία του δὲν δύναται νὰ ᾔται πλησίον σας.

— ὦ! ἐκράυγασεν ἡ Ἰωάννα, μὲ συντρίβετε τὴν καρδίαν! . . .

Καὶ ἔπειτα, μετὰ μακρὰν σιωπὴν καὶ ἦν ἡ Ἰωάννα ἐπάλασεν, ὑποχωροῦσα ἐναλλάξ εἰς τὸν ἔρωτά της ἡ τὴν αὐταπαρνήσιν της,

— Θέλω ὑπακούσαι, εἶπε μὲ φωνὴν νενεκρωμένην, θέλω φύγει . . . ἀλλ' αὐτός; . . .

— Τὸ κακὸν εἶναι μέγα, ἀπήντησεν ὁ μαρκίων, ἀλλ' ἐλπίζω, δὲν εἶναι ἀθεράπευτον· θέλω ἐπαγρυπνήσαι ἐπ' αὐτοῦ, θέλω θεραπεύσει τὸ τραῦμά του, καὶ ὁ Θεὸς εἴη βοηθός!

— Θέλω ἀναχωρήσει, ἐπανελάθεν ἡ Ἰωάννα, κατὰβεβρυμένη ὑπὸ τῆς θλίψεως.

— Ὁ Θεὸς θέλει σοὶ καταλογίσει τὴν θυσίαν σου ἐν οὐρανοῖς, Ἰωάννα, ὁ πατήρ σου σὲ εὐλογεῖ ὅτι σώζεις τὸν υἱόν μου.

Ἡ Ἰωάννα ἤγγισε τὸ μέτωπόν της διὰ τῆς χειρὸς, ὡς διὰ τὸ ἀποδιώξῃ πάντα περιφύλακτον στοχασμὸν καὶ νὰ στηριχθῇ εἰς τὴν ἀνδρείαν της, καὶ ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν ἐκάλυπεν ἔτι πλέον ἡ ὑποταγή,

— Πρέπει νὰ πράξω τοῦτο πάχυτα, ἐπανελάβε, τὸ ἐννοῶ. Αὐριον ἀναχωρῶ.

— Ἰωάννα, εἶπεν ὁ Κ. Μαιλλάν, ἔχω εἰς τὴν Δελφινναίαν πύργον, τὸν ὅποιον διάθεσ. Σὲ ἡγάπων καὶ πρότερον, ἤδη σὲ ἀγαπῶ ἔτι πλέον. Θέλω ἀγρυπνεῖ μακρόθεν ἐφ' ὑμῶν. Θραύω τὴν καρδίαν σου, Ἰωάννα, καὶ ὅμως μὲ εἶσαι προσφιλέως.

— Σὺ; εὐγνωμονῶ, μαρκίων. Ἀλλ' ὁ κόσμος εἶναι μέγας, καὶ τί πρὸς ἐμὲ, ποῦ θὰ ὑπάγω εἰς τὸ ἐξῆς; Ὁ ἐὼρ πάντοτε ἐρημὸν τινα διὰ νὰ κρύψω τὰ δάκρυά μου.

— Ἐγὼ; ἀνάγκην ἤδη πολλῆς γενναιότητος, τέκνον μου.

— Μὴ φοβείσθε, μαρκίων, σὺ; ὑπεσχέθην, ὅτι ὁ υἱός σας θὰ προσηλωθῇ ὅλος εἰς ὑμᾶς.

— Εὐχαριστῶ, Ἰωάννα, σὺ; τὸν σώζετε.

Ὁ Κ. Μαιλλάν ἠγέρθη.

— Κ. μαρκίων, εἶπεν ἡ Ἰωάννα ἄγουσα μετὰ τάχους πρὸς αὐτὸν ὅταν μίαν ἡμέραν, δὲν θέλω ζῆ πλέον — καὶ τοῦτο δὲν θὰ βραδύνει — θέλετε εἰπεῖ εἰς αὐτὸν, δὲν εἶναι οὕτω; πόσον τὸν ἡγάπησα. Θέλετε εἰπεῖ εἰς αὐτὸν, ὅστις θὰ μὲ ἐλέγχει ἴσως, ὅτι ἡ εὐτυχία του μὲ ἤτο προσφιλεστέρα τῆς ἰδικῆς μου, καὶ ὅτι ἀναχωροῦσαν μὲ εἶδετε, μὲ εἶδετε ἀπαρηγόρητον . . .

Ὁ Κ. Μαιλλάν ἐθλίψε τὴν χειρὰ της καὶ ἐξῆλθε, καὶ ἡ δύστηνος γυνή, τῆς ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔμειναν μέχρις ἐκείνου ἀδάκρυτοι, ἔπρην ἐπὶ τινος ἑδρας δλοφυρομένη, καὶ πικρὰ δάκρυα κατέβρεξαν τὸ πρόσωπόν της. (ἀκολουθεῖ)

Α'.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Ἰουλίου κατὰ τὴν λαμπροτέραν τοῦ ἡλίου δύσιν, τὴν ὁποίαν ἐθαύμασε τις ποτὲ ἐπὶ τῆς θιλάσσης, ὁ κύρ Βλάκ, ὀπλοφύλαξ ἐπὶ τῆς ἡμιολίας (κορβέτης) ἡ Κλαυῖμόρη, καθήμενος ἐπὶ τινος τῶν τηλεβόλων τῆς πλώρας, διηγεῖτο τὰς τερατουργὰς ἐν τῇ Ἰνδικῇ ἐκστρατείας του εἰς ἐπὶ κοινὸν ὁμάδος τινὸς ναυτῶν, οἵτινες τὸν περιεκύκλουν, ὅταν ὁ ἐπὶ τοῦ θώρακος (περουκέτου) σκοπὸς ἐφώνησε

— Γῆ! γῆ! Σκωτικὰ ὄρη!

Ὁ κύρ Βλάκ διέκοψεν ἀμέσως τὴν διήγησίν του, ἠγέρθη ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ τηλεβόλου, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, καὶ, ἐκβαλὼν τοῦ θυλακίου τῆς ἐπιχρύσους κομβίους κοσμουμένης στολῆς του μικρὸν τι τηλεσκοπίον, τὸ διεύθυνε πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ σκοποῦ δειχθὲν σημεῖον.

— Ἐ! Ἐ! λοιπὸν, κύριε ὑπαξιωματικὲ, εἶπεν ἀλήθειαν ὁ σκοπός; ἀνέκραξαν ὁμοφώνως οἱ ναῦται.

— Ἐ! Ἐ! παιδιὰ μου! ἀπεκρίθη ὁ Βλάκ· ἐκεῖ κάτω, κατὰ τὸν ἄνεμον, φαίνεται σὰν ἓνα μαῦρο σύννεφο, καὶ ἡμπορεῖ . . .

— Σκωτικὰ ὄρη! σκωτικὰ ὄρη! ἀνεφώνησεν ὁ ναύτης ἐκ νέου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἔχει ἀθάνατα μάτι τὸ παληκάρι, ἐπανελάθεν ὁ γέρον ναυτικὸς, πραγματικῶς νὰ τὸ ὄρος τῶν γιγάντων, ὡς τὸ λέγουν οἱ ὄρεινοί μας· αὐριον εἶμῃθι εἰς τὸ Ἐδιμβούργον. Λοιπὸν! παιδιὰ, ἐξηκολούθησε λέγων, πηδήσας ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐν ζήτῳ πρὸς τιμὴν τῆς γηραιᾶς μας Σκωτίας.

Μυρίαί κραυγαί, μυρίαί ἐπιφωνήσεις χραῖς ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ ὀπλοφύλακος Βλάκ· καὶ ἡ ἡμιόλια δὲ αὐτῇ, τῆς ὁποίας τὰ ἱστία κολιπούμενα ὑπὸ πνεύματος ἀσθενοῦς αὔρας, διεχρυσούντο ὑπὸ τῶν τελευταίων τῆς ἡμέρας ἀκτίνων, ἐφάνη ὑψώσασα καὶ ταπεινώσασα τὴν ὠραίαν αὐτῆς πλώραν, ὥσαντι καὶ αὐτὴ ἠθέλησε νὰ χαιρετήσῃ τὴν πατρίδα γῆν.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἡ ἀναγεννωμένη νύξ ἤρχισε τῶν ὑδάτων νὰ σκοτίζῃ τὴν ἐπιφάνειαν. Αἱ ἐπιφωνήσεις ἐπαυσαν, οὐδ' ἡ ἡχώ ἐπανελέγε πλέον ὅρη τῆς Σκωτίας.

Τὰ προσφιλῆ ταῦτα ὄρη, διὰ τῶν ὁποίων ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις εἶχον ἀναγεννηθῇ ἐν τῇ ψυχῇ τῶν γενναίων ἐκείνων ναυτῶν, εἶχον ἐξφανισθῇ ἐν τῷ σκότει. Γόττε δὲ μόνον ἔλαβαν τὰς ἐκ διφθέρας αἰώρας αὐτῶν καὶ κατέβησαν εἰς τὰς θέσεις των.

Β'.

Ἡμικεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἐδράνου τῆς προῦρας, ὁ νέος Ἀρθούρος Μαγδογάλδος, κυβερνήτης τῆς Κλα-

ὑμῶν, εἰσέπνεε μετ' ἀκηδίας τὸν καπνὸν τοῦ εὐώδους τῆς Ἀθάνης ταβάκου. Οὐδὲν εἶχε συμ-
μεθέξει τῆς κοινῆς χαρᾶς, αὐτός. Εἰθισμένον
ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὸν ὠκεανὸν ὡς μό-
νην αὐτοῦ πατρίδα, ἡ γῆ τὸν ἐμελαγχόλει. Διότι
ἐγνώριζε, φεῦ! ὅτι μετὰ τριετῇ ἀπουσίᾳ, οὔτε
μήτηρ, οὔτε ἀδελφὴ ἐκαπαδόκει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀ-
κτῆς τῆς θαλάσσης, μὲ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας, ὅ-
πως εἰς αὐτὰς ἀρυσθῇ τὴν ζωὴν. Διότι ἐγνώριζεν
ὅτι οὐδεμίᾳ καρδίᾳ ἐμελλε νὰ συγκινηθῇ ἐκ τῆς
εὐχαριστήσεως τῆς παρουσίας του! . . . Ἦτον ἐρφα-
νός, μόνος ἐν τῷ κόσμῳ.

Μεγάλου ὀνόματος καὶ μεγάλης περιουσίας κά-
τοχος, ὁ λόρδος Μαγδονάλδος, ἡδύνατο, ἀναμφι-
βόλως, νὰ προσβλέψῃ πρὸς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν
θέσιν· καὶ ὅμως, κατὰ τὸ μικρὸν τοῦ χρόνου διά-
στημα, καθ' ὃ ἐξῆσεν ἐν τῇ αὐλῇ, ταχέως ἀπηύδη-
σε βλέπων ἀκαταπαύστως τὴν κακίαν τιμωμένην,
τὴν μετριόφρονα ἱκανότητα λησμονουμένην, τὸν
ἐγωϊσμὸν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς φιλίας, τὴν ἀ-
πιστίαν ὑπὸ ἐνδείξεις ἀγάπης, καὶ εἶχε φύγει εἰς
τὸ πλοῖόν του, προτιμήσας τοῦ κοσμικοῦ θορύβου
τὸ ἀβέβαιον τῆς μυστηριώδους ἐκείνης φύσεως, ἐν
τῷ μέσῳ τῶν θαλασσῶν, ὅπου ἀνυψοῖ καὶ ἀνα-
πτύσσει τὸν νοῦν, εἴτε ἐν τῷ ψιθυρισμῷ τῆς αὔρας
παρουσιάζεται, εἴτε εἰς τὰς ἐκρήξεις τῆς καταιγί-
δος ἐγείρεται.

Μετὰ λύπης λοιπὸν ὁ Ἀρθούρος ἐβλεπε φθάνον
τὸ τέρμα τοῦ μακροῦ ταξειδίου του· οὐδ' εἶχε
κινηθῇ ἀπὸ τοῦ μέρους, ἐφ' οὗ ἐκάθητο. Ἐν σιωπῇ
παρετῆρει τὸν κυανοὺν οὐρανὸν, διαπεποικιλμένον
ὑπὸ ἀργυροειδῶν ἀστέρων, οἵτινες ἐπὶ τῶν διαφα-
νῶν κυμάτων ἀντανακλόμενοι, συνεκυλίσθησαν μετ'
αὐτῶν. Μετ' εἶδους τινὸς μέθης ἠκραζέτο τὸν θό-
ρυβον τοῦ ὄλκου τῆς ὥρας αὐτοῦ Κλαιῦμόρης,
ὅταν πρὸς τὸ μέσον τῆς νυκτός, μετ' ἐκπλήξεως
ῥοθάνθη ἀτάκτως τινὰς ἐν τῇ πορείᾳ αὐτῆς κι-
νήσεις, ἔτεινε τὴν χεῖρα προσήνεμον, ἐσκέφθη
ἐπὶ στιγμὴν, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδεν ὅ-
πισθεν αὐτοῦ σωρὸν ζοφερῶν νεφῶν, ἅτινα ἐφαί-
νοντο ὡς τόσα φάσματα, ἔτοιμα νὰ ἐπιπέσωσι κατὰ
τῆς ἡμιολίας.

Ὁ πλοίαρχος ἠγέρθη καὶ ἤρπασε τὴν ναυτικὴν
αὐτοῦ σάλπιγγα.

— Ὅλοι ἐπάνω! ἕκαστος εἰς τὴν θέσιν του, καὶ
προσοχὴ πανταχοῦ! ἐφώνησεν.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, τὸ
σκότος τοσοῦτον καθίσταται ψηλαφητὸν καὶ πυ-
κνόν, ὥστε ἡ συνήθεια μόνη ὁδηγεῖ τοὺς ναύτας
πρὸς τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν κεραυνοχίαν σχοινία·
ἡ θάλασσα μυκάται, ὁ ἄνεμος συρίζει τρομερῶς,
τὰ κύματα συσσωρεύονται καὶ συνθραύονται μετὰ
ταχύτητος καταπληκτικῆς. Κρότος ὑπόκωφος,
ὅμοιος πρὸς τὸν κρότον μηχανῆς, ἥτις ἐξαμύζεται,
ἀντηχεῖ μακρόθεν, ὠρύεται, πλησιάζει φερόμενος
ἐπ' ἀφρίζοντων ὀρέων, καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν
στιγμὴν τρομερὰ τὸν διαδέχεται ἐκρηξίς. Ὁ κρότος
οὗτος εἶναι ἡ καταιγίς, ἥτις ἐνσκήπτει ἐπὶ τοῦ

πλοίου, τὸ περισφίγγει, τὸ βυθίζει εἰς τὴν ἄβυσσον
ὅπως τὸ ἀνυψώσῃ ὑπὲρ τὰ κύματα καὶ τὸ ἐπανα-
βυθίσῃ πάλιν, τὸ κλίνει πρὸς τὴν μίαν πλευρὰν, τὸ
ἀφίνει νὰ ἐγερθῇ, τὸ ἐπαναρπάξῃ καὶ τὸ ἀνατρέπῃ
πρὸς τὴν ἄλλην ὡς τέρας τερπόμενον εἰς τὸ
νὰ βασανίσῃ τὴν λείαν αὐτοῦ πρὶν ἢ τὴν κατα-
βροχήσῃ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν μανιωδῶν τούτων ὠρυγμῶν
τῆς θυέλλης, τοῦ καταπληκτικοῦ ἐκείνου τριγμοῦ
τῶν σαλευόντων ἱσθῶν, τῶν κλονουμένων κεραίων,
ἡ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου ὑπερέχει.

— Ὅλα τὰ ἱστία μας εἶναι συνεσταλμένα·
ἐρωτᾷ τὸν ἀξιωματικὸν τῆς ὑπηρεσίας.

— Οὔτε δάκτυλον ἱστίου δὲν ἔχομεν πλέον ἔξω,
ἀποκρίνεται οὗτος.

— Καὶ οἱ ἄνεμοι στερεοῦνται;

— Ἐξακολουθοῦν νὰ πηδοῦν ἀπὸ τῆς ἀντατολῆς
πρὸς τὴν δύσιν.

— Καὶ, εἶπε ναύτης τις, οἱ ἄχρειοι οὗτοι πο-
λεμοῦν τρομερὰ, καὶ, νὰ μ' ἐπάρ' ὁ διάβολος, ἂν
δὲν ἐδιάλεξαν διὰ πεδῖον τῆς μάχης τὸ κατὰστρομα
τῆς Κλαιῦμόρης.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ἕτερός τις, πε-
ρισσότερον σκότος εἶν' ἐδῶ παρὰ εἰς τὸν ἄλλον
κόσμον· ἡ θύελλα μᾶς πετᾷ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ
τόσον δυνατὰ, ὥστε στοιχηματίζω, ἂν ὁ ἴδιος ὁ
διάβολος ἤξευρῃ ποῦ εὕρισκόμεθα.

— Σιωπῇ, κραυγάζει ὁ Ἀρθούρος νομίζων ὅτι
διέκρινεν ἐν ἀπόπτῳ ἀδιόρατόν τι φῶς... Αἶφνης
γραμμὴ φωτὸς διατρέχει τὸ κενὸν καὶ κραυγὴ,
ικανὴ νὰ παγώσῃ ἐκ φρίκης τοὺς ἀκούσαντας,
ἐκφεύγει τοῦ στόθους του. Ὁ πύργος τῶν Παρθέ-
νων! (4) Εἴμεθα ὑπὸ τὸν πύργον τῶν Παρθένων!
ἐπανέλαβε. Τὸ πηδάλιον πρὸς τὸν ἄνεμον! ἔξω τὰ
ἱστία τοῦ ἐπιδρόμου! Γρήγορα, παιδιὰ, γρήγορα,
δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν καιρὸν.

Τὸ πρόσταγμά του ἀκόμη δὲν εἶχε δοθῇ, καὶ
ἐξετελέσθη. Ἡ ἡμιολία διέγραψε μέγα κύκλου
τόξον, μεταβάλλουσα διεύθυνσιν, καὶ εὐκρινῶς
ἠκούστο ἤδη ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ κρότος τῶν ἐπὶ τῶν
σκοπέλων τοῦ πύργου τῶν Παρθένων θραυμένων
κυμάτων.

Παρελθόντος τοῦ κινδύνου, ὁ πλοίαρχος προσε-
κάλεσε τὴν προσοχὴν ὅλων αὐτοῦ τῶν ναυτῶν,
ὑπεράνω τοῦ σκοπέλου τὸν ὁποῖον τόσον εὐτυχῶς
εἶχαν διαφύγει, ἐπὶ μικροῦ τινος φωτεινοῦ σημείου,
ὁμοιάζοντος λύχνῳ ἀπὸ τῶν θόλων ἀνηρητημένον
τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν διήρκεσεν ἡ καται-
γίς, ὀλίγην προσοχὴν ἔδωσαν εἰς τὸ θαυματοργόν
ἐκεῖνο φῶς· ἀλλ' ἀφοῦ πλέον οἱ ἄνεμοι κατέπαυσαν
τὴν πάλιν αὐτῶν, ἀφοῦ αἱ ἐπὶ τῶν νεφελῶν ἱπτά-
μεναι σκiai διεσπεδάσθησαν καὶ ἡ σελήνη ἐδείξεν
ἐκ νέου τὸ ἀργυροειδὲς αὐτῆς μέτωπον, ἕκαστος
τότε ἠρώτησεν ἂν δὲν ἦτον ἀπάτη ὀπτική, ἂν τὸ
θαῦμα ἐκεῖνο εἶχε λάβει χώραν πραγματικῶς. Ἀλλ'
ὁ Ἀρθούρος ἐγνώριζε τι νὰ πιστεύσῃ. Εἶχεν ἰδεῖ

ιδίοις ὄμμασι τὸ φῶς, καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι τὸ εἶχεν ἀνάψει ἐπὶ τοῦ παραλίου χεῖρ ἁρωγός, εἰς ἣν ὤφειλε τὴν σωτηρίαν τῆς Κλαιῦ-μόρης καὶ τοῦ πληρώματος αὐτῆς.

Περὶ τὴν πρωΐαν ἦλθε νὰ περάσῃ ἐνώπιον τοῦ Πύργου τῶν Παρθένων, πρὸ τῶν ιδίων ἐκείνων βρά-χων ἐν οἷς ὀλίγου ἐδέσσε ν' ἀπολεσθῇ αὐτός τε καὶ πᾶν τὸ πλήρωμα, ἐπὶ τινὰ χρόνον μετέτλησε κόπῃ καὶ τὸ παλαιὸν αὐτοῦ προτεῖχισμα καὶ τὰ διε-σπαρμένα αὐτοῦ ἐρείπια· ἀλλ' οὐδὲν ἰδὼν δυνά-μενον νὰ τὸν μυήσῃ εἰς τὸ συμβεβηκὸς τῆς νυκτός, ἐστράφη πρὸς τὸν λιμένα.

Γ'.

Περὶ τὴν δεκάτην τῆς πρωΐας ὥραν, ἡ Κλαιῦ-μόρη προσωρίσθη εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἐδιμβούργου. Ὁ Ἀρθούρος πᾶρυττα διέταξε νὰ ἐτοιμασθῇ ἡ λέμ-βος του, καὶ ἀπέβη εἰς τὴν ξηράν.

Μόλις εἶχεν εἰσέλθει ὁ νέος λόρδος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, μόλις εἶχε δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια τῶν παλαιῶν τῆς οἰκογενείας του ὑπηρετῶν, καὶ, φλε-γόμενος ὑπ' ἀνυπομονησίας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Πύργον τῶν Παρθένων, ἵππευσεν, καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν εὐρέθη ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐπὶ τῆς φερούσης πρὸς τὴν ἀρχαίαν κατοικίαν ὁδοῦ, κα-τοικίαν ἐν ἣ κατὰ τὴν ἀρχαίαν τῶν Σκώτων παράδο-σιν, οἱ Πίκται κατέκλειον τὰς θυγατέρας αὐτῶν, πρὶν ἐκστρατεύσωσι. Φθάσας ἐνώπιον μικροῦ τινος χωριδίου, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους κειμένου ὁ-περ ἐπέστεφεν ὁ πύργος, ἐπέξευσεν ὅπως ζητήσῃ πληροφορίας.

Ἡ πρώτη εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ παρουσια-σθεῖσα οἰκία ἔκειτο εἰς τὴν εἰσόδον τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ κατωκεῖτο παρὰ τοῦ ράπτου Ὀμπσονος, ὡς ἀπεδείκνυε τὸ μέγα τεχνόσημον, ὅπερ κατεῖ-χεν ὅλην σχεδὸν τῆς οἰκίας τὴν πρόσοψιν. Εἰσῆλ-θεν ἐν αὐτῇ, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ νεάνιδά τινα ἐργαζομένην ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐργαστηρίου.

— Μάστορ! εἶπε.

— Τί ἐπιθυμεῖ ἡ εὐγενία της; ἀπήντησε βρα-χύσωμός τις ἀνὴρ, γελαστὸν ἔχων τὸ πρόσωπον· θέλετε ἴσως κἀνὲν ἔνδυμα, κἀνένα μανδύαν, κἀνένα ὑπενδύτην κεντημένον; Ὡς σὰς ὑπηρετήσω πιστῶς καὶ ἴσως καλλήτερον ἀπὸ τὸν πρῶτον ράπτῃν τοῦ Ἐδιμβούργου.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου· ἀλλ' εἰπέ μοι, κατοικεῖ τις εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων;

— Οὐδεὶς... θέλετε νὰ σὰς πάρω τὸ μέτρον;

— Πῶς, οὐδεὶς! ἀλλὰ τὰ ἐρείπια φυλάττονται· ὑπάρχει τις φύλαξ· ὑπάρχει τις ἀναχωρητὴς, ἐρη-μέριος τοῦ παρεκκλησίου;

— Ἄ! μάλιστα, μάλιστα· δηλαδὴ ἄλλοτε, εἰς τὸν καιρὸν τῶν Πικτῶν.

Τότε ὑπῆρχον ἐν τῷ πύργῳ πληθὺς παρθένων, καὶ πιθανῶς κανεῖς ὅσιος ποιμὴν τὰς ἐπιτήρει. Ἀλλὰ σήμερον... Ἄ! σταθῆτε νὰ σὰς δεῖξω τὸ τε-

λευταῖον ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμα εἰς τὸν κύριον ἀστυνόμον.

— Εἶνε περιττόν.

— Ὅπως θέλετε.

— Γνωρίζετε τινα δυνάμενον νὰ μοὶ δώσῃ ἀ-κριβεῖς περὶ τοῦ Πύργου τῶν Παρθένων πληρο-φορίας;

— Ἄ! εἶπεν ὁ μάστρο-Ὀμπσον, ἡ εὐγενία σας δὲν ἤλθετε βέβαια ἐδῶ διὰ νὰ κάμετε ἐνδύματα. Ἔστω λοιπόν· ἄς μὴν δμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, καὶ ἄς ἴδωμεν τί ἐπιθυμεῖτε;

— Σὰς τὸ εἶπα.

— Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω· δηλαδὴ θέλετε πληροφορίας περὶ τοῦ ἀρχαίου οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐκεῖ ἐπάνω;

— Ἀκριβῶς.

— Ἡ εὐγενία της θέλει νὰ μὲ πιστεῦσῃ;

— Σὲ ἀκούω.

— Ὡς τῇ εἶπω τότε ὅτι ὁ πύργος δὲν εἶναι παρὰ σωρὸς πετρῶν, τὰς ὁποίας οἱ ξένοι δὲν ἔρχονται πλέον νὰ ἐπισκέπτονται· νὰ μ' ἐπάρ' ὁ διάβολος ἂν βλέπωμεν οὔτε μισὸν νὰ περάσῃ· δὲν εἶν' ἔτσι, Ἄννα; προσέθετο ὁ ράπτῃς στραφεὶς πρὸς τὴν ἐργάτιδα νέαν, ἥτις ἔνευσε καταφατικῶς.

Κατὰ πρῶτον ὁ Ἀρθούρος παρετήρησε τὸ ἄτο-μον πρὸς ὃ ὁ Ὀμπσον ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν ταύτην, καὶ ἡ ὁρασίς του ἐσκοτίσθη, ἐσκίρτησε καθ' ὅλον τὸ σῶμά του, καὶ ἔμεινε βεθυθισμένος· εἰς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμόν.

— Κύρ Ὀμπσον, εἶπε, σὰς συγχαίρω· ἔχετε μίαν θυγατέρα ἥτις εἶναι, ἄνευ ἀμφισβητήσεως, ἡ ὀρριότερα κόρη τῶν τριῶν βασιλείων.

— Θυγατέρα! Δὲν εἶναι θυγάτηρ μου!

— Τόσον χειρότερον δι' ὑμᾶς, σὰς βεβαιῶ, διότι ὁ πατὴρ τοῦ ἀγγέλου τούτου πρέπει νὰ ᾔναι εὐ-τυχὴς θνητός.

— Ὅσον εὐτυχὴς δύνανται τις νὰ ᾔναι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον!

— Πῶς;

— Ἀναμφιβόλως· δὲν ἔχει οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα, εἶναι ὀρφανή.

— Ὀρφανή! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθούρος, ὀρφανή! δυστυχὲς παιδίον!

Ἡ Ἄννα ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πλῆρεις δακρύων ἐπὶ τοῦ νέου λόρδου, ὡς διὰ νὰ τὸν εὐ-χαριστήσῃ διὰ τὴν συμπληθητικὴν ἐκείνην λέξιν, καὶ ἀμέσως σχεδὸν τοὺς ἐταπεινώσεν ἐπὶ τῆς ἐργα-σίας αὐτῆς.

— Ἄλλως, ἐπανελάθεν ὁ Ὀμπσον, πρέπει νὰ ᾔ-ναι δά τις καὶ δίκαιος, εἶναι φρόνιμο καὶ ἡσυχ-κοράσιον, καὶ, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἐργασία θὰ εὕρῃσκει ἐνασχόλησιν πλησίον μου.

— Τότε, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος, ἔλθετε αὔριον εἰς Ἐδιμβούργον καὶ θὰ σὰς δώσω ἐργασίαν διὰ πολλὴν καιρὸν.

— Καὶ ἡ εὐγενία της εὐαρεστεῖται νὰ μὲ δώσῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν της;

— Λόρδος Μαγδονάλλδος· ὁ τυχὼν δὲ δύναται νὰ σὰς δείξῃ τὸν οἶκόν μου.

— Λόρδος Μαγδονάλλδος! ἀνέκραξεν ὁ Ὀμπσον ἐκπεπληγμένος.

— Ὁ ἴδιος.

— Καὶ μὲ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ μὲ εἴπητε, μυλόρδε, ὅτι εὐδοκεῖται...

— Νὰ σὰς δώσω τὴν προμήθειαν τῆς οἰκίας μου, σ' εὐχαριστεῖ τοῦτο;

— ὦ! μυλόρδε, μ' εὐχαριστεῖ τόσον, ὥστε ἐφοδούμην μήπως δὲν ἤκουσα καλῶς. Ἐλὰ λοιπὸν, Ἀννίκα μου, προσέθηκε, φέρε τὸ κατὰστιχόν μου καὶ γράψε ἐπάνω, μὲ μεγάλους χαρακτῆρας, τὸ ὄνομα τῆς εὐγενίης του, τοῦ Λόρδου Μαγδονάλλδου.

— Συγχαρῶσθε νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόπον, εἶπεν ὁ Ἀρθούρος, λαμβάνων τὴν γραφίδα ἀπὸ τὰς τρεμοῦσας τῆς Ἄννης· χεῖρας ἀκοιούθως, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσήλωσε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῆς θελκτικῆς νεάνιδος, ἐνέγραψε τὸ ὄνομα του εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐργοδοτῶν τοῦ ράπτου, καὶ ἀνεχώρησε.

Δ'.

Βεβουθισμένος εἰς ῥεμβασμοὺς καὶ εἰς ὄνειροπολήματα, ὁ πλοίαρχος τῆς Κλαιϋμόρης ἀνέβη θραδέως τὸν λόφον, ἐφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν, ἐπεσκέφθη τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανευρέθη, χωρὶς νὰ τὸ συλλογισθῇ, εἰς ἐκτὸν βημάτων ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Ὀμπσονος ἀπόστασιν. Τίποτε δὲν εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῇ πορείᾳ αὐτοῦ· ἡ εἰκὼν τῆς Ἄννης εἶχε τεθῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀντικειμένων, ἅπερ εἶχεν ὑπάρχει νὰ ἐξετάσῃ.

Τὸ τόσον εὐγνωμοσύνης· ἐκφραστικὸν ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ ὁποῖον αὕτη εἶχεν ὑψώσει ἐπ' αὐτοῦ διὰ μίαν λέξιν, μίαν καὶ μόνην συμπαθείας λέξιν, τὸ ἀνεύρισκε πανταχοῦ μεθ' ὅλης τῆς ἀράτου αὐτοῦ γλυκύτητος, μεθ' ὅλης τῆς μαγικῆς αὐτοῦ συνοδευμένον δυνάμει. Τὴν μετέδωκεν ἤδη ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκείνῳ ἐργαστηρίῳ, ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως· κἀκίνησεν, καὶ ἀκίνητος ἔμενε, καὶ νὰ παύσῃ δὲν ἠδύνατο τοῦ νὰ τὴν θαυμάζῃ. Εἰς κίνησιν τινὰ, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἡ νέα ἐργάτις, τὸν παρετήρησε· οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἀπάντησαν τοὺς ἐδικούς του, ἤρυθρίασε, τοὺς ἐταπεινώσε καὶ δὲν τοὺς ἐπανύψωσε πλέον.

Τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης, ὁ Ἀρθούρος ἀνεμνήσθη τοῦ εἰς τὸν Πύργον τῶν Περθένων ὁδηγήσαντος αὐτὸν λόγου, ἐμέμνητο ἑαυτὸν διὰ τὴν ἀδυναμίαν του καὶ διότι δὲν εἶχεν ἀκριβῶς ἐκπληρώσει τὴν ἐντολήν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐκτελέσῃ, ἀπὸ τῆς ἐπιούσης, χωρὶς νὰ σταθῇ εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἄννης. Ὅπως δὲ ἐνισχυθῇ ἐτι μᾶλλον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐπαρζήτη εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τῶν τριῶν ἀρχυλῶν, βέβαιος ὅτι ἐκεῖ θέλει ἀπαντήσῃ τοὺς συντρόφους· τῶν θαλασσοπορευτῶν του γενναίους· καὶ τῆς, ὡς αὐτὸς ἐχρῆσται τὴν ζωὴν

αὐτῶν εἰς τὸν ἐν τῇ περὶ τὴν ἀναφανέντα μυστηριώδη ἐκεῖνον φάρον.

Καὶ πραγματικῶς, ἐκεῖ τοὺς εὖρε συναθροισμένους μετὰ πλήθους συμπολιτῶν των. Τὸ ἀντικείμενον τῆς συνδιαλέξεως· ἦτο τὸ συμβέβηκός τῆς νυκτὸς, καὶ ἡ ἐλευσις τοῦ πλοίαρχου συνέτεινεν εἰς τὸ νὰ τὸ καταστήτῃ ἐτι μᾶλλον περίεργον. Ἐκαστος ἔλαχε τὸ ἐδικόν του· ὁ εἰς ἤθελεν ὅτι ἦτο θαῦμα ὑπὲρ τῆς Κλαιϋμόρης, ὁ ἕτερος ἡλεκτρικὸς μόνον σπινθῆρ. Ὁ μὲν ἠξίου ὅτι, διηκούσης τῆς καττιγίδος, ἐραίνοντο, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, φαίνεται ἀναπηδῶσαι ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ δὲ δι' ἐνισχυρίζετο ἐξεναντίας, ὅτι τοιοῦτόν τι οὐδέποτε συνέβη. Ἀπὸ ὑποθέσεων δὲ εἰς ὑποθέσεις, περιῆλθον εἰς διηγήσεις φαντασμάτων, πνευμάτων ἀναμμένην τὴν κόμην ἐχόντων, καὶ ἴσως ἡτοιμαζόντο ν' ἀναστήσωσιν ὅλας τὰς ἀπ' αἰῶνος κατοικησάσας τὸν πύργον περθένους, ὅταν ὀρενός τις λαβὼν τὸν λόγον ὑπεστήριξεν ὅτι, καθ' ἐκάστην νύκτα, τελωνίον τι, γυνὴ τις λευχείμων περιεφέρεται ἐπὶ τῶν ὁδόντων τῶν τοῦ πύργου ἐπ' αὐτῶν, κρατοῦσα δέλετρον εἰς τὴν χεῖρα, ὅτι τὴν εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις, ὅτι πολλοὶ τῶν συμπατριωτῶν του τὴν εἶχον ἐπίσης ἰδεῖ, καὶ ὅτι, ἂν δὲν τοὺς ἐμπόδιζεν ὁ φόβος, τὸν ὑποῖον τὸ φάντασμα ἐκεῖνο ἐνέπνεεν εἰς ὅλους, ἠθελον πλησιάσαι πρὸς αὐτό. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εισελθὼν γέρων τις ἀλιεύς ἐπεβεβαίωσε τὴν κατὰθεσιν τοῦ ὀρεινοῦ. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης, εἶπεν, ἀλιεύων ἐσπέραν τινὰ κατὰ τοὺς βράχους τῆς παραλίας, εἶχεν ἰδεῖ ὑπεράνω τοῦ πλοιαρίου του οὐ μόνον τὸ μικρὸν φῶς ἀλλὰ καὶ τὴν λευκὴν ἐσθῆτα τοῦ ἐναερίου δαίμονος.

Τὸ ἀνακλητήριον ἐν τούτοις· διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ἀπεσύρθησαν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια. Ὁ Λόρδος Μαγδονάλλδος ὅμως δὲν τοὺς ἠκολούθησε. Κατεχόμενος ὅλος ὑφ' ὅσων εἶχεν ἀκούσει, διεύθυνε πρὸς τὸ ὄρος τὰ βήματά του, καὶ, μετὰ παρέλευσιν δύο ὥρων, αὐτοὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀποχωρισθῇ, ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως ἐκείνης, ἔχον τὸν ἐξελκυστικὸν ἀναχυρισθῆναι καὶ αὐτὸν ὡς ἐναέριον φάσμα, ἐν μέσῳ τῶν ἀνατετραμμένων λειψάνων τοῦ πύργου τῶν περθένων πλανώμενον.

Ε'.

Ἀφοῦ ἤρπηνεν ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἀρχαίου ἐνδίατηματος χωρὶς τίποτε ν' ἀνακαλύψῃ, ὁ Λόρδος Μαγδονάλλδος ἐκαθέσθη ἐπὶ τμήματός τινος βράχου, ὅθεν ἐβλεπεν ἐπ' ἄπειρον ἀναπτυσσομένην τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖ, τοὺς ἀρχαίους ἐστρηγμένους ἔχων ἐπὶ τῶν γονάτων του, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς διηγεκῶς ἐστρηγμένους πρὸς τοὺς σκοπέλους, ὅπου, τὴν προτεραίαν, ἡ Κλαιϋμόρη ἐξ ἄπαντος, προσεπάθει ν' ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ἐνθυμησιν αὐτοῦ πᾶν, ὅτι εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγῃσι περὶ τοῦ φανταστικοῦ ἐκείνου ὄντος, ὅπερ

καθ' ἐκάστην νύκτα ἐπεσκέπτετο τὰ ἐγκαταλελειμμένα ἐκεῖνα μέρη, ὁπότεν θόρυβός τις ὁμοιάζων πρὸς τὸν ἀποτελούμενον ὑπ' ἐσθίης προσθιγομένης, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν του· ἐστράφη καὶ παρετήρησεν ὡς λευκὴν τινα καὶ ἀερῖαν σκιὰν ὀλισθαίνουσαν κατὰ μῆκος τῶν τειχῶν τοῦ ἀρχαίου περικύβου τοῦ πύργου.

Νὰ ἐγερθῇ κινὰ ὁρμήσῃ πρὸς ἐπιδιώξιν τῆς ἀλλοκίτου ταύτης ὀπτασίας, ὁ Ἀρθούρος δὲν ἐχρειάσθη παρ' ἐν δευτέρον λεπτόν. Ἐπλησίασεν ἤδη, ἤδη διέκρινε μορφήν ἀνθρωπίνην, ἣν ἤλπιζε νὰ φθάσῃ πρὸς τοὺς πόδας μικροῦ τινος γηλόφου, τὸν ὅποιον εἶχεν αὐτὴ ὑπερβῇ μὲ ταχύτητα βέλους, ὅταν ἐξαίφνης ἐγένετο ἀφαντος.

Ἐκπεπληγμένος πέραν πάσης ἐκφράσεως, ἀλλὰ πεπεισμένος, μολοντοῦτο, ὅτι δὲν ἦτο παίγιον φανταστικὸν πλάσματος, βέβαιος ὅτι εἶχεν ἰδεῖ, καὶ ἰδεῖ καλῶς τινα διερχόμενον τὰ μονήρη ἐρείπια, καὶ ὑπὲρ ποτε ἐπιθυμῶν ν' ἀνακαλύψῃ τὸ παράδοξον τοῦτο μυστήριον, ὁ νεανίας ἐκρῦθῃ εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ πύργου πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

Μόλις εἶχε λάβει τὴν θέσιν ταύτην καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου ἀνεφάνη γυνὴ τις κεκαλυμμένη διὰ μακροῦ λευκοῦ πέπλου. Κατ' ἀρχὰς αὕτη ἐστάθη ἀκίνητος ὡσεὶ ἄγαλμα ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου βάθρου. Ἀκολουθῶς ἀπεζώσθη τὴν ζώνην αὐτῆς, τὴν ἐκίνησεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της, ὅπως βεβαιωθῇ ἂν ὁ ἀνεμος ὦθι τὰς ἄκρας αὐτῆς πρὸς τὸ πέλαγος, ἀπέστειλε διὰ τῆς χειρὸς πολλὰ φιλήματα εἰς τὴν θάλασσαν, ὥσανεὶ ἐχαιρέτα αὐτήν, καὶ ἐκ νέου ἐγένετο ἀφανής.

Ὁ Ἀρθούρος ἐθροβήθη. Διότι, ἐνόσῳ μὲν εἶχεν δυνηθῇ ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀκριβεῖας τῶν ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τῶν τριῶν ἀγκυρῶν λεχθέντων, εἶχεν αἰσθανθῇ ἐκ τούτων ἰσχυρὸν καὶ γενναῖον. Ἀλλ' ἀφοῦ πλέον ἔλαβε δείγματα ὅτι οὐδεμία ἐν αὐτοῖς ὑπῆρχεν ὑπερβολή, ὅτι ἀληθὲς τὸ πᾶν ἦτον, ἡ ἀπόφασις αὐτοῦ ἐκλονίσθη, αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκάτελιπον, καὶ, ἀκουσίως αὐτοῦ, ἡσθάνθη ἐαυτὸν καταληφθέντα ὑπὸ τοιαύτης φρίκης, ὥστε ἐκολλήθη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ τείχη τοῦ πύργου, καὶ ἐνῶ μετ' ὀλίγον ἡ πεπλοφόρος γυνὴ διήλθε τόσον πλησίον αὐτοῦ, ὥστε ἡ ἐσθὴς αὐτῆς νὰ ψαύσῃ σχεδὸν τὴν ἐδικήν του, τὴν ἄφησε νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ ἐκτείνῃ τὸν βραχίονα καὶ τὴν ἀρπάξῃ, χωρὶς νὰ τολμήσῃ καὶ νὰ συλλογισθῇ νὰ ῥιφθῇ κατόπιν αὐτῆς, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον περιωρίσθη εἰς τὸ νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐν τούτοις αὕτη δὲν ἐξῆλθε τῶν ἐρείπιων. Ἐπανελθούσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ μικροῦ γηλόφου, περὶ οὗ εἵπομεν, ἔπεσε γονυκλινὴς ἐνώπιον πλατείας πέτρας, καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχεται.

Τότε ὁ Ἀρθούρος, αἰσχυρθεὶς διὰ τὴν ἀδυναμίαν του, ἄφησε τὸ κρησφύγετον αὐτοῦ καὶ ἐπλησίασεν ἀτρέμας· ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ φανερωθῇ, ἀνεξήγητον φόβου καὶ σεβασμοῦ τὸν ἀνεχαίτισεν αἶσθημα... Διότι, πλησίον αὐτοῦ, δὲν

ὑπῆρχε πλέον οὔτε νύμφη, οὔτε πνεῦμα, οὔτ' ἐναῖριον φάντασμα, οὔτ' ἄλλο τι τῶν ὑπερφυσικῶν ἐκείνων ὄντων, τὰ ὁποῖα γεννᾷ ἡ δεισιδαίμων φαντασία τῶν ὀρεινῶν Σκώτων, ὑπῆρχε πραγματικῶς ἐκεῖ γυνή τις, γυνὴ νέα καὶ εὐσεβής, ἥτις, ἔχουσα κεκλιμένον τὸ μέτωπον αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐρείπιων, καὶ τὸ στῆθος τακτικῶς κινούμενον, προσήγγετο μετὰ θερμότητος ἀγγελικῆς... Ὁ Ἀρθούρος διέμεινεν ὄρθιος, ἀκίνητος, μόλις τολμῶν ν' ἀναπνεύσῃ ἐκ φόβου μήπως διαταράξῃ τὴν προσοχὴν της!

Αἶφνης ἡ γυνὴ ἐγείρει τὴν κεφαλὴν, παραμερίζει τὸν πέπλον αὐτῆς, ῥίπτει ὀπίσω τὴν μακρὰν αὐτῆς κόμην, καὶ ὁ Ἀρθούρος ἀναγνωρίζει... τὴν ἐργάτιδα τοῦ βράπτου Ὀμπσονος.

— Ἡ Ἄννα! ἀνέκραξεν.

Ἐκπεπληγμένη, τρέμουσα, ἐκστατικὴ ἡ νεᾶνις θέλει νὰ φύγῃ. Ἀλλ' αὐτὸς τὴν ἀναστέλλει.

— ὦ! μείνε καὶ τίποτε μὴ φοβοῦ, τῇ λέγει μετ' ἤχου φωνῆς προδίδοντος τὴν συγκίνησιν τῆς ψυχῆς του.

— Ὑμεῖς, ἐδῶ, ἀποκρίνεται ἡ Ἄννα, φοικιδῶσα εἰσέτι ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἐμφανίσεως τοῦ Ἀρθούρου, ὑμεῖς εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ!

— Ἡ τῆς ψυχῆς μου ῥοπή, αὕτη καὶ μόνη μὲ φέρει ἐδῶ, ἐπειδὴ σ' εὐρίσκω ἐδῶ· ἀλλὰ σέ, εἶπέ μοι, σέ, ποῖος ἰσχυρὸς λόγος ἡδυνήθη νὰ σέ φέρῃ τὴν νύκτα εἰς τὸν ἔρημον τοῦτον τόπον;

— Ἀφοῦ σὰς τὸν εἶπω, μιλόρδε, θὰ λάβετε οἶκτον πρὸς ἐμὲ, δὲν ἔχει οὕτω; Καὶ θὰ μ' ἀφήσετε μόνην νὰ ἐκπληρώσω ἱερὸν καθήκον;

— Καθῆκον! καὶ ποῖον, Θεέ μου;

— Τὸ νὰ προσευχηθῶ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρὸς μου.

— Ἡ μήτηρ σου εἶν' ἐδῶ, λέγεις, ἐδῶ, ὑπὸ τὴν πέτραν ταύτην...

ὦ! ἔλα, κόρη μου, ἔλα, ἃς προσευχηθῶμεν ὁμοῦ.

— Ὑμεῖς, μιλόρδε, ὑμεῖς! γονυκλινὴς ἐνώπιον τοῦ τάφου τούτου! ὦ! δὲν φοβοῦμαι τώρα πλέον, ἔχι!

Ὁ Ἀρθούρος διέμεινε σιωπηλὸς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὅπως συνέλθῃ· ἔπειτα δὲ λαμβάνων τὰς χεῖρας τῆς νέας ἐργάτιδος καὶ σφίγγων αὐτὰς εἰς τὰς ἐδικὰς του, τῇ εἶπε μὲ τὸν συμπαθητικώτερον τόνον.

— Ἄκουσε, Ἄννα, εἶμαι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες ἔχουν βαθεῖαν πίστιν εἰς τὰς βουλὰς τῆς προνοίας· ἂν τὸ πρῶτ' σήμερον ἦλθον εἰς τοῦ Ὀμπσονος, ἂν τὴν νύκτα ταύτην ἦλθον ἐν τῷ μέσῳ τούτων τῶν ἐρείπιων, τὸ ἔκαμα διότι ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μ' ὁδηγήσῃ πρὸς σέ διὰ νὰ ἦμαι ὁ προστάτης, ὁ φίλος, ὁ ἀδελφός σου... ἔχεις τὴν ἰδίαν πίστιν;

— Μιλόρδε!

— ὦ! ἔχι, δὲν τὴν ἔχεις, τὴν πίστιν αὐτήν! διότι ἂν τὴν εἶχες, ἤθελες ἤδη μ' ἐμπιστευθῇ τὰ

μυστήρια τῆς καρδίας σου, θά μ' ἔλεγες τίς εἶσαι.

— Ὁ Ὀμπσον σᾶς τὸ εἶπε, μιλόρδε, εἶμαι ὀρφανή· τρομερὰ καταστροφή μ' ἀφῆρπασεν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα.

— Τάλαινα! ἔχουμεν τὴν αὐτὴν τύχην, διότι ὀρφανὸς καὶ ἐγὼ εἰμαι! ὦ! οὐμίλει, σ' ἀκούω μὲ καρδίαν διὰ νὰ αἰσθανθῶ, καὶ ὀφθαλμούς διὰ νὰ κλύσω.

— Ὁ πατήρ μου, εἶπε μὲ φωνὴν συγκεκλιμένην ἡ Ἄννα, ἦτον ἐμποροπλοίαρχος τοῦ Ἐδιμβούργου. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐπανήρχετο ἀπὸ τὸ Εὐέλπι Ἀκρωτήριον ἔχων ἐν τῷ πλοίῳ ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν· αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖόν του ταξίδιον. Ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ εἰχομεν ἔλθει εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων διὰ νὰ προσπαθῶμεν ν' ἀνακαλύψωμεν μακρόθεν τὸ πλοῖόν του. Τὸ εἰχομεν ἤδη παρατηρήσει, τοῦ ἐκάνναμεν σημεῖα, τοῦ ἐδεικνύομεν τὸν λιμένα καὶ περιεμένομεν νὰ τὸ ἴδωμεν εἰσπλέον· ἀλλ' ἡ ἐλπίς μας ὑπῆρξε ματαία! ὁ ἄνεμος ἡγέρθη σφοδρὸς καὶ τὸ ἐξώθησε πρὸς τὸ πέλαγος· ἡ νύξ ἐπῆλθε, καὶ μετ' αὐτῆς τρομερὰ καταιγίς· μολαταῦτα ἐμείναμεν εἰς τὸν πύργον ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ ἐπανίδωμεν τῇ ἐπαύριον τὸ ταχύτερον τὸ πλοῖον τοῦ πατρὸς μου... Ἀλλ' ἐπέπρωτο, φεῦ! νὰ μὴ ἐπανίδωμεν παρὰ τὰ ναυάγια του· ἐξοκείλυν, ἐν τῷ σκότει, ἐπὶ τῆς ἀπαισίας ταύτης ἀκτῆς, εἶχεν ἀπολεσθῇ!... Ὡχρὰ, ἐκστατικὴ ἡ μήτηρ μου παρετήρει μὲ μειδίμα ἀπογνώσεως τὰς διεσκορπισμένας σκνίδας, τὰς ὁποίας τὰ κύματα ἔφερον καὶ ἐπανάφερον ἀλληλοδιαδόχως, ὁπότεν ἐν πτώμα προσέκρουσεν εἰς τοὺς βράχους... εἰς τὴν θέαν τοῦ ἐξεπέμφαμεν κραυγὴν καὶ γονυκλιεῖς ἐπέσαμεν, κρῦπτουσαι τὸ πρόσωπον εἰς ἀλλήλων τὸν κόλπον, διότι τὸ πτώμα ἐκεῖνο, μιλόρδε, τὸ εἰχομεν ἀναγνωρίσει, — ἦτο τοῦ πατρὸς μου!... Δυστυχῆς παιδίον ἐγὼ, λησμονοῦσα τὴν ἐδικὴν μου ὁδύνην, ἐπειρώμην νὰ παραμυθίσω τὴν μητέρα μου! — Μητέρα μου, τῇ ἔλεγον, καλὴ μου μητερ, σύνελθε... καὶ ἀνεσῆκωσα τὴν κεφαλὴν της· ἦτον ἡλλοιωμένη!... ἔφερον τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν της, πλὴν δὲν ἐπαλλε πλέον!... Ἡ μήτηρ μου, Θεέ μου! μιλόρδε... εἶχεν ἀποθάνει... εἶχεν ἀποθάνει εἰς τὰς ἀγκάλας μου!

— Ταλαίπωρον παιδίον! καὶ σὺ τί ἀπέγινες; εἶπεν ὁ Ἀρθούρος μετὰ μακρὰν σιωπὴν.

— Φεῦ! ἐπανελάθεν ἡ νεάνις πνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐφώνησα, ἐπεκαλέσθην ἔλεος, βοήθειαν, ἀλλ' οὐδενὸς ἀποκριθέντος, ἀναίσθητος καὶ ἐγὼ αὐτὴ ἔπεσα παρὰ τῇ μητρί μου... δύο ἡμέρας ὕστερον μόνον, ἔμαθον ἀπὸ τὸν Ὀμπσον ὅτι εἶχον μεταφερθῇ παρ' αὐτῷ ὑπὸ τινων ὁρεσίων χωρικῶν, οἵτινες εἶχον ἀποδώσει τὰ τελευταῖα καθήκοντα εἰς τὴν μητέρα μου τὴν ὁποίαν θάνατος μ' εἶχε τόσον σκληρῶς ἀφαρπᾶσει... Ἐκεῖ λοιπὸν, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος κεῖται ἡδὴ, μιλόρδε· ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος μὲ ἤκουσε ποιοῦσαν τάξιμον τὸ ὅποιον θά ἔχω τὴν γενναιότητα νὰ ἐκπληρώσω, ἐνόςω σταγὼν αἵματος ὑπάρχει εἰς τὴν καρδίαν μου· τὸ νὰ ἐρ-

χωμαι δηλαδὴ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν νὰ προσέχωμαι ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, καὶ, ὅταν ὁ ἄνεμος συρίζῃ, ὅταν ὠρύεται ἡ καταιγίς, νὰ θέτω μικρὸν φανὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου, ὅπως ἐμποδίζω, ἂν ἦνε δυνατόν, τοὺς δυστυχεῖς μας ναύτας τοῦ νὰ πλησιάζουν εἰς τοὺς σκοπέλους.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ πλοίαρχος ἠσθάνθη τὴν καρδίαν αὐτοῦ σκιρτῶσαν ἐντὸς τοῦ στήθους του· ἦτον ἔτοιμος νὰ θλίψῃ τὴν Ἄννην εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀποκαλῶν αὐτὴν ἄγγελον σωτῆρά του, ἀλλ' ἀνεχαίτισεν ἑαυτόν.

— Οὕτω λοιπὸν, χθές, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ ἐργάτις τοῦ Ὀμπσονος, μοὶ ἐράνη ὅτι ἤκουσα τὸν ὁλκὸν πλοίου τινός, καὶ, ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτο ζοφερὰ, φοβουμένη μὴ ὁ μικρὸς μου φανὸς δὲν παρατηρηθῇ, ἔκρυψα τὸν πῆλπον μου.

— Καὶ ἡ κόνις του, καὶ ἡ κόνις του, ποῦ εἶναι! ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθούρος ἐν παραφορᾷ καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ· ὁ ἄνεμος τὴν ἐπῆρε, δὲν εἶναι οὕτω; ἀλλ' ἐγὼ θά τὴν πληρώσω δι' ὅλης μου τῆς περιουσίας... Ἄκουσον, τέκνον μου, ἑκατὸν πενήτηκοντα ἄνθρωποι χρεωστοῦν τὴν ζῶντων εἰς τὴν θαρράδαίαν σου γενναιότητα, εἰς τὴν τρυφεράν φιλοστοργίαν σου· εἰπὲ τί δύναται ἐν τῇ γῇ ν' ἀνταμείψῃ τὴν εὐεργεσίαν αὐτὴν; ζήτησον ἐλευθέρως.

— Τί λέγετε! εἶναι δυνατόν, Θεέ μου! διὰ τοῦ φωτός ἐνὸς πέπλου νὰ ἐπιτύχω ν' ἀπκαλλᾶξω ἐν πλοῖον ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς παραλίας!

— Καὶ τὸ πλοῖον τοῦτο, τὸ ὅποιον, ἄνευ σου, θὰ κατεσυντρίβετο ἐπὶ τῶν βράχων ὡς τὸ τοῦ δυστυχοῦς σου πατρὸς, εἶναι τὸ ἐδικόν μου! Καὶ οἱ ναῦται οἱ ἐπιβιβάνοντες αὐτὸ εἰσιν οἱ ναῦταί μου, ἡ οἰκογένεια, ἥτις μοὶ ἔμεινεν! Ἐννοεῖς λοιπὸν ἤδη τίνας ἔνεκεν ἦλθον τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸν πύργον τῶν Παρθένων;

— Τί, μιλόρδε, εἶναι δυνατόν...

— Ἄννα, ἡ παρουσία μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σου· διάθεε αὐτὴν· τί θέλεις; τί ἐπιθυμεῖς;

— Ἄν νομίζετε ὅτι μὲ ὀρεῖλατε εὐγνωμοσύνην τινὰ, μὴ συλλογίζεσθε ἐμεῖ, μιλόρδε· ὑπάρχουν χῆραι, ὑπάρχουν ὀρφανὰ, ἀπὸ τὰ ὅποια ἡ θάλασσα ἀφῆρπασε τὰ πάντα· ζητήσατέ τα, εὐεργετήσατέ τα, καὶ ἐγὼ θὰ νομίζω ἑμαυτὴν εὐτυχὴ διὰ τοῦτο.

— Δὲν δυνάμεθα λοιπὸν νὰ τὰ ζητήσωμεν ὁμοῦ, καὶ, ὁμοῦ, νὰ τὰ βοηθήσωμεν; εἶπε, Ἄννα!

— Μιλόρδε!

— Θυγάτηρ ναυτικοῦ, θ' ἀρνηθῇς νὰ ἐνώσης τὴν τύχην σου μετὰ τῆς τύχης ἑτέρου ναυτικοῦ, ὅστις σὲ λατρεύει, καὶ ὅστις σ' ἐξορκίζει γονυκλιτὶ νὰ δεχθῇς ὅ,τι γενναίως τῷ ἔσωσες... Ἄννα, ἰδοὺ τὸ ὀνομάμου, ἡ ψυχὴ μου, ἡ ζωὴ μου εἰς χεῖράς σου!

— Λησμονεῖτε, μιλόρδε, ὅτι δὲν εἰμαι παρὰ πτωχὴ κόρη.

— Εἶσαι ἄγγελος. Πρὶν ἀκομῇ νὰ σ' ἀνέρω εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ πύργου τούτου, εἶχον ἀρυσθῇ εἰς τὰ βλέμματά σου ὡς ἀποκαλύψιν τινὰ εὐτυχίαν· σὲ ἡγάπων· στοχάσου ἡδὴ ὁποῖαν ἀγαλλίασιν, ὁποῖαν χαρὰν παράφορον αἰσθάνομαι, μαθὼν ὅτι

δ' ἔρω· οὗτος ἀπειθύνεται πρὸς ἐκείνην ἥτις μ' ἔσωσεν... Ἄννα! σὲ ἀγαπῶ! ὦ! σὲ ἀγαπῶ μ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου!

— Ἀρκεῖ, μιλόρδε... Δὲν δύναμαι νὰ γίνω ἰδι-
κή σας.

— Τί λέγεις!

— Ὄχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον!

— Ἀδύνατον! ὦ! δὲν μ' ἀγαπᾷς.

— Μεταξὺ ἡμῶν ὑπάρχει ἐμπόδιον ἀνυπερβλή-
τον, εἶπεν ἡ Ἄννα μετὰ ταραχῆς, ἣν προσεπάθει
νὰ κρύψῃ.

— Πρὸς Θεοῦ! ἐξηγήσου!

— Ὑπεσχθὴν εἰς τὴν Παρθένον ν' ἀφιερῶσω τὰς
ἡμέρας μου εἰς τὸ νὰ προφυλάττω ἀπὸ τοὺς βρά-
χους τῆς παραλίας ταύτης· τοὺς δυστυχεῖς ἡμῶν
ναύτας· ἡ ὑπόσχεσις αὕτη σήμερον μ' εἶναι ὑπὲρ
ποτε προσφιλῆς, ὑπὲρ ποτε ἱερὰ, διότι σὰς ἔσωσε
τὴν ζωὴν... Δὲν θὰ τὴν παραβῶ.

— Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη εἶναι ἀσθενής, ἄνευ ἀξίας·
εἰς ἐδική μου.

— Ἀλλ' ὅπως γίνω ἐδικήσου, Ἀρθούρε, δὲν πρέ-
πει, εἰς τοὺς πόδας τοῦ θυσιαστηρίου, νὰ δώσω
ἐτέραν ὑπόσχεσιν, νὰ κάμω ἕτερον ὕκρον;

— Λοιπὸν!

— Λοιπὸν δὲν δύναμαι νὰ τὸ κάμω χωρὶς νὰ
γίνω ἐπίορκος. Ἀνῆκω εἰς τὴν Παρθένον.

— Θέλεις νὰ μ' ἀπελπίσης;

— Ἀνῆκω εἰς αὐτὴν, φίλε μου, δι' ἐπισήμου ὅρ-
κου, δοθέντος ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός μου, καὶ
ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποίου οὐδεὶς εἰς τὸν κό-
σμον δύναται νὰ μ' ἀποτρέψῃ.

— Ἐκτός ἐμοῦ, ὅστις θὰ σ' ἀπαλλάξω αὐτοῦ
ἀπὸ αὐριον, ἀνέκραξεν ὁ Ἀρθούρος, ὥσανεὶ οὐρα-
νία τις ἐμπνευσις εἶχεν αἰφνης εἰσδύσει ἐν τῇ ψυ-
χῇ του. Naί, Ἄννα, ἂν ὁ Θεὸς σ' ἔδωκε τὴν εὐ-
σεβῆ ταύτην ἰδέαν τοῦ ν' ἀφιερῶσης τὴν ζωὴν σου
εἰς τοὺς δυστυχεῖς τοὺς ἐξοκέλλοντας εἰς τὰ μέ-
ρη ταῦτα, ἐμπνέει ὁμοῦς ἀφ' ἐτέρου ἐμὲ τὸ νὰ σὲ
καταστήσω εὐτυχῇ. Ὑγίαινε λοιπὸν, Ἄννα, ἕως αὐ-
ριον!

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ σκοπὸς σας;

— Θὰ τὸν μάθης αὐριον, ὑγίαινε!

Καὶ ὁ νεανίας ἐγένετο ἄφηντος.

Ἡ δὲ νεάνις, εὐτυχῆς διότι ἠσθάνθη τὴν καρδί-
αν τῆς πάλλουσιν ὑπ' ἐλπίδος καὶ ἔρωτος, διήλθε
τὸ λοιπὸν τῆς νυκτὸς προσευχομένη ἐπὶ τοῦ τάφου
τῆς μητρός της.

ΣΤ'.

Τῇ ἐπαύριον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σελήνη ἤσυχος
ἀνέτελλε καὶ σιωπηλῇ, ὁ κυβερνήτης τῆς Κλαυ-
μόρης, ὑφ' ὅλου τοῦ πληρώματος αὐτῆς παρακο-
λουθούμενος, ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ ῥά-
πτου Ὀμπονος καὶ εὗρεν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ ἐρ-
γαστηρίου τὴν νέαν ἐργάτιδα ἐργαζομένην ἀκόμῃ.

— Ἄννα, τῇ εἶπε, τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον μᾶς
συνδέει, τὸν ἕνα μετὰ τοῦ ἄλλου, εἶναι γεγραμ-
μένον ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός σου· τὸ συμβόλαι-

ον τοῦτο οὐδόλως ἐμποδίζει, δίκαιονίζει ἀπεναντίας,
τὴν εὐσεβῆ ὑπόσχεσιν, εἰς ἣν ἐγὼ καὶ οἱ γενναῖοι
οὗτοι ἄνδρες ὀφείλομεν τὴν ὑπαρξίν μας· ἔλθε νὰ
τὸ ἰδῇς καὶ θὰ κρίνης ἀφ' ἑαυτῆς.

Καὶ ἡ νέα ἐργάτις περικυκλωμένη ὑφ' ὅλων τῶν
ναυτῶν τῆς Κλαυμόρης, ὠδηγήθη παρ' αὐτῶν εἰς
τὸν πύργον τῶν Παρθένων, μέχρι τοῦ μικροῦ γη-
λόφου, εἰς τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἔκειντο τὰ λεί-
ψανα τῆς μητρός της.

Ἐκεῖ ὑψοῦτο ὑπερυεγέθης σταυρός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
ἀνεβιβάζετο φάρος, φωτίζων ὅλην τὴν παραλίαν.
Εἰς τὴν θέαν ταύτην ἡ Ἄννα προσέκλινεν ἐπὶ τοῦ
λίθου καὶ ἀνέγνω μετὰ τρεμουσίης φωνῆς τὴν ἀ-
κόλουθον ἐπιγραφὴν.

« Ἐδῶ ἀναπαύεται ἡ σύζυγος δυστυχοῦς τιμῆς
ναύτου. Εἶθε ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς οὗτος φάρος
προφυλάττοι πάντοτε τὸν θαλασσοπόρον ἀπὸ
τῆς καταιγίδος· αὐτὸ εἴχεται ἡ θυγάτηρ αὐτῆς,
ἡ Laide Ἄννα Μαγδοράδου. »

— Μαγδονάδος! εἶναι τὸ ἐδικόν μου ὄνομα·
ὀφείλω νὰ τὸ ἐξαλείψω; εἶπεν ὁ Ἀρθούρος.

— ὦ! ὄχι, ἀνέκραξεν ἡ νεάνις, τείνουσα αὐτῷ
τὴν χεῖρα· ἰδική σου καὶ ἤδη καὶ διὰ παντός.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. II. Γ.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΦΟΥΤΑΤΩΝ.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ ἔτους 1804, ἐνῶ ὁ Ναπολέων
εὕρισκετο εἰς Βουλόννην, ὁ μηχανικὸς Ζόνες Φούλ-
των, παρουσίασεν εἰς αὐτὸν ὑπόμνημα, περὶ τῆς
κινητικῆς τοῦ ἀτμοῦ δυνάμεως, ἐφαρμοστέας ἐπὶ
τῶν πλοίων, ἅτινα ἐμελλόν νὰ χρησιμεύσωσι εἰς
τὴν κατὰ τῆς Ἀγγλίας ἀπόβασιν.

Ὁ Ναπολέων ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς ἀνέγνωσεν αὐ-
τὸ, ἠρώτησεν,

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος οὗτος λέγει τὴν ἀλήθειαν,
τοῦ χαρίζω ἐν βασιλείῳ.

Καὶ καθυπέβαλε πάραυτα τὸ ὑπόμνημα εἰς ἐπι-
τροπὴν συγκεκριμένην ἐκ μελῶν ληφθέντων ἐκ τῶν
διαφόρων τάξεων τοῦ Ἰνστιτούτου. Ἡ ἐπιτροπὴ ἀ-
πεφάνθη ἀποκαλοῦσα ἀεροβατοῦντα καὶ παράφρονα
τὸν συγγραφεὰ τοῦ ὑπομνήματος, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἐ-
μεινε νεκρά.

Τῷ 1815 μετὰ τὴν μάχην τοῦ Οὐατερλώ (μά-
χη, ἥτις ὑπῆρξε μία τῶν θαυμασιωτέρων ἐμπνεύ-
σεων τοῦ μεγάλου τούτου πολεμιστοῦ, καταβλή-
θέντος διὰ μόνης τῆς προδοσίας) ἐπέβαινε μετὰ
τῶν ἀκολούθων του, τὸν Βελλογορνότην καὶ ἔγρα-
φε πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Ἀγγλίας τὴν ἀκό-
λουθον ἐπιστολήν.

» Ὑψηλότατε! Ἐν τῷ μέσῳ τῶν κομμάτων ἁ-
τινα κατασπαράττουσι τὴν πατρίδα μου, καὶ τῆς